

La nova llei de l'avortament del PP

*

El ministre de justícia, Alberto Ruiz-Gallardón, ha declarat que canviàrà la llei de l'avortament del 2010 per tornar-la encara més restrictiva que la redactada l'any 1985.

Amb aquesta reforma, ja no es podrà realitzar un avortament lliure dins les 14 setmanes com passava fins ara. Només es podrà avortar si aquest entra dins dels següents supòsits, que encara seran més restrictius que els vigents: per violació (sempre que es denunciï i s'efectuï dins les 12 primeres setmanes de gestació), per malformació del fetus (dins les 22 primeres setmanes) o per risc per la mare (sempre que el dictamen mèdic hagi estat efectuat per un metge diferent al que practicarà l'avortament). Si no s'entra dins d'aquests tres supòsits, per a la dona que avorti hi haurà una penalització (que podria ser una multa).

Aquesta és una realitat que ja s'està posant en pràctica en algunes comunitats autònombes on governa el PP, com Aragó, on les dues úniques clíniques avortistes suspendran parcialment la seva activitat pels impagaments del govern autonòmic a aquest servei. A les Balears, el Govern ja no finança les clíiques concertades on es realitzen avortaments, fet que provoca que les dones hagin d'anar als hospitals públics on existeix un elevat nombre de metges que es neguen a practicar-los per objecció de consciència.

Tanmateix com ha afirmat la secretaria de Sanitat, Pilar Farjas, el Govern Central no descarta treure l'avortament voluntari de la cartera de serveis de la sanitat pública.

Altra vegada es torna a fer més estès i clar el control que necessiten els poderosos de l'Estat sobre les dones que són vistes com a objecte de cura i reproductor, unes dones amb una sexualitat controlada heteropatriarcal on se les invisibilitza quan practiquen altra tipus de relacions sexoafectives, com les relacions entre dues dones, la transexualitat, etc.

No ens creiem les polítiques d'igualtat, ja que considerem que responen als interessos del poder. Ens volen fer creure que pel fet de què les dones puguin accedir a un lloc de treball o a una carrera universitària ens hem alliberat de la lacra del patriarcat. Però nosaltres sabem que aquests mecanismes d'integració de les dones a la vida social més participativa responen a les necessitats històriques del moment. Una de les majors incorporacions massives de les dones al món laboral parteix d'una necessitat econòmica que neix amb les guerres que es van dur a terme al segle XX. El fet de que l'home hagués de partir a la guerra va fer que la dona tingués que assumir la responsabilitat de la producció. En acabar la guerra la necessitat de "produir nens" va fer que la propaganda estatal s'extengués amb una campanya que obligava a la dona a tornar a la llar.

La precarització laboral no és casual. Correspon a la necessitat de que les dones segueixin cumplint les seves funcions com a cuidadores i sostentores. Els contractes temporals o parcials faciliten aquesta conciliació treball assalariat-treball a la llar. D'aquesta manera les dones, doblegament explotades, no poden subsistir per sí mateixes amb el seu sou i han de dependre del seu masculí. Així es veuen obligades a assumir les tasques a la llar mentre soporten treballs precaris. D'aquesta manera es sostenta una falsa

igualtat. Les dones ja poden treballar.

El fet de que les dones no puguin decidir sobre el seu propi cos i que l'Estat intervingui en aquesta decisió, correspon a una necessitat de control sobre les seves vides. La part ètica que ens vénen sobre el tema de l'avortament no és més que la disfressa amb la que es vesteixen per ocultar els seus interessos sobre la dona. Com pot l'Estat o l'església parlar d'ètica quan ells només viuen pels seus interessos i ho fan a tota costa? (explotació laboral, desnonaments, retallades, casos de pedofilia, fraus fiscals...etc). La vida de les persones no els importa gens, només el que les persones els hi puguin beneficiar com a mercaderia.

Hem d'estar atentes perquè tornen els temps en què qui vulgui avortar ho haurà de fer clandestinament o a l'estrange. Les conseqüències d'aquesta situació no seran altres que l'augment dels avortaments i de morts per avortaments clandestins realitzats en precàries condicions (degot a la manca de pedagogia en sexualitat i la manca de recursos higiènics i sanitaris).

Davant d'això el "dret a decidir" de les dones s'elitza, ja que no oblidem que les més desfavorides econòmicament, potser no ens podrem pagar el viatge a un altre país i tampoc un metge privat, així serem les més exposades a aquest risc per a la nostra vida i salut.

Autoorganitzem-nos i lluitem per aturar aquesta dràstica mesura que atempta contra les dones que volem gaudir de la nostra sexualitat amb responsabilitat però sense que ens hipotequin la vida, i començar a prendre'n seriosament la necessitat de construir entre totes alternatives sólides d'autogestió sobre els nostres cossos. Quant necessitem que ens asfixiïn perquè ens decidim a tallar la soga?

Ni els volem ni els necessitem.

No volem ni marits que ens mantinguin, ni treballs assalariats que fomentan el capitalisme, ni haver de cuidar i de parir pel fet de ser dones. VOLEM AUTONOMIA I AUTOGESTIÓ.

Perquè sinó lluitem nosaltres ningú ho farà per nosaltres!!!

AVORTAMENT LLIURE
I GRATUÏT!

Agresiones en los centros sociales: La necesidad de crear espacios seguros

*

A lo largo del 2010 varias individualidades participamos en las "jornadas mixtas contra las agresiones en los centros sociales" que se llevaron a cabo en el CSOA La Teixidora. A través de diversos debates, llegamos a profundizar en varias cuestiones, entre ellas hablamos sobre las dinámicas y políticas que sustentan e identifican nuestros llamados "espacios liberados".

Nosotras pensamos que estos lugares que

frecuentamos, donde participamos y creamos relaciones y actividades que intentan no seguir la lógica de la sociedad capitalista y patriarcal, deberían tener una política clara respecto al género y a la lucha feminista. Vemos que cada vez es más necesario abrir un debate sobre cómo gestionar las agresiones en un espacio del que se es partícipe. El objetivo es trabajar este tema en colectivo y de una manera mixta, cosa que pocas veces sucede, para dejar de enfrentarnos a las agresiones desde cero y en caliente, siempre cuando la agresión ya se ha producido, sin una reflexión previa y sin un posicionamiento claro y colectivo del espacio.

Todas y todos sabemos que la mala gestión y el poco interés en estos temas deriva siempre en rupturas políticas y personales, en aislamiento de ciertas personas y en un pasividad política (muchas veces de gente que se dice anarquista) con el que nosotras no nos sentimos identificadas.

A día de hoy, en mayo del 2012, nos seguimos enterando de agresiones que se han producido en espacios que frecuentamos, sin que el colectivo del espacio tome un posicionamiento claro respecto a la agresión ni se organice ninguna respuesta en contra.

Estamos hartas de esta situación. Nos parece inadmisible la falta de sensibilidad y solidaridad ante las agresiones, porque una agresión sexista merece la misma respuesta política que cualquier otro tipo de agresión autoritaria y dominadora. Lo personal es político, también en los espacios que llamamos centros sociales. Por la destrucción total de las relaciones y conductas patriarcales, capitalistas y explotadoras.

Bienvenido Míster Bankia

*

La sociedad del bienestar nos ha hecho creer que somos libres porque nos ofrece un sinfín de cosas materiales a elegir. Producimos y consumimos hasta la saciedad, lo cual perpetúa este sistema y enriquece a lxs mismxs de siempre, que roban y roban sin parar. La corrupción política y financiera se agudiza de tal manera que la economía llega a un punto de desfalco tan grande que lo tienen que justificar con la llamada "crisis".

Para que las clases privilegiadas puedan seguir teniendo el mismo nivel de vida empiezan los recortes que suponen la negación de las necesidades básicas de cualquier persona. Es entonces cuando un número considerable de personas salen a la calle a manifestar su malestar. Pero creemos que deberíamos ir más allá.

Las desigualdades sociales siempre han existido y tendríamos que empezar a pensar de una manera más colectiva y solidaria. No solo cuando nos toca de cerca. Es decir, más que pensar en recuperar aquello que nos vendieron como una vida de ensueño, se trataría más bien de empezar a pensar en una manera más real y horizontal de organización, donde todxs podamos vivir con las necesidades básicas cubiertas, donde nadie esté por encima de nadie y donde la naturaleza, las personas y los animales no representen un recurso a explotar.

Para ello, si no nos salimos de los márgenes establecidos, ¿cómo vamos a ser libres? Si seguimos siendo niños bu-

nos que obedecen y que no se enfrentan a la autoridad, ¿cómo van a cambiar las cosas?

Tenemos que romper con el miedo que supone lo desconocido. Debemos dejar de creer en esta falsa felicidad que nos convierte en mercancía fácil. Sabemos que el Estado no tiene escrúpulos y que hará lo posible para mantener su orden y sus privilegios. Y lo hemos comprobado en el 1 de mayo, cuando militarizaron las calles con cientos de secretas para robarnos este día de protesta tan significativo. También lo hemos vivido tras la apertura de la página web contra los vándalos, que pretende romper la solidaridad entre oprimidas y hacer que nosotras mismas seamos policías.

Y para mantener este orden, a los que no nos conformamos con las protestas pactadas y luchamos para acabar con el capitalismo, se nos trata de terroristas. Se nos persigue. Se nos encarcela. Pero a nosotras lo que nos aterroriza de verdad es no ser dueñas de nuestras propias vidas.

Es por esto que el peso de la ley recae sobre aquéllas que suponen una amenaza real contra el sistema. De esta manera, se nos criminaliza, llamándonos violentxs, se nos persigue y se nos saca del medio. Así, de paso, dan una lección a todxs aquellxs que osen ir por estos caminos, para dejarles claro donde acaban.

A pesar de esto, no tenemos miedo. Sabemos que la represión llega cuando el Estado se siente amenazado. Entonces vamos por buen camino.

Que no te silencien sus porras, sus peloteras, su presencia, sus calabozos, sus rejas.

Por la libertad y por la destrucción del estado de bienestar que devasta nuestras vidas, la del resto de animales y la naturaleza.

Crónica del taller de primers auxilis

*

Degut a la creixent ona repressiva i a les noves tècniques que els mossos d'esquadra volen utilitzar per reprimir les rebels, veiem la necessitat d'aprendre diferents formes de tractar i gestionar aquestes agressions. Creiem que és important disposar d'eines i coneixements que ens permetin participar en mobilitzacions d'una manera més segura i conscient.

És per això que el passat 6 de maig al CSO Old School va tenir lloc un taller de primers auxilis en manifestacions. Aquest acte es va emmarcar dins dels menjadors vegans i autogestionats que hi ha cada diumenge en aquest centre social.

El taller va tenir una durada d'unes 4h i hi van participar unes 20-25 persones. En breus esperem realitzar una segona part d'aquest.

Amb el menú s'adjuntava una petita guia per a manifestants elaborada per nosaltres a partir de diverses informacions extretes de materials ja existents sobre el tema i de consells pràctics obtinguts al llarg de la nostra experiència en mobilitzacions.

Si voleu rebre una copia de la guia us podeu posar en contacte amb nosaltres escribint a:

boletinanarcofeminista@gmail.com